

יוסטון, האם שומעת?

אנג'ליקה יוסטון שומעת גם שומעת, ומצהירה: "אני מרגישה שהתקופה הזו בחיי היא מתנה גדולה ומפתיעה. אני מוקפת אנשים מדהימים ועושה עבודה שאני גאה בה ונהנית ממנה". האנשים המדהימים הם צעירים וצעירות שיכלו להיות ילדיה (אין לה כאלה); העבודה היא סדרת טלוויזיה בה היא מככבת ("סמאש"); וההנאה כוללת מעבר זמני לניו יורק (והיא בכלל מלוס אנג'לס) • **ראיון בלעדי**

| מאת נמרוד דביר, ניו יורק |

קשה

למשוך תשומת לב יותר מאנג'ליקה יוסטון על סט הצילומים של העונה השנייה של "סמאש", הממתק המוזיקלי והממכר של רשת אן-בייסי האמריקאית (ימי שלישי, 22:15, ב-HOT3). גם בעונה השנייה יוסטון מגלמת את איילין ראנר, גרושה טרייה ומפיקה חרוצה הנחושה להוכיח שהיא יכולה להרים מחזמר בברודווי על חייה של מרילין מונרו, ולעשות את זה לבר, ללא בעלה לשעבר.

לקח לי חמש דקות להבין שדמותה ואישיותה של יוסטון (62), כמעט בכל דרך אפשרית, עור מדות בסתירה לסט הצילומים – אזור מחסנים ותעשייה בברוקלין, מקום שהמילה מצ'וקמק מחמיאה לו והאחרון בו תצפו לראות שחקנית ענקית ("הרוור מצלצל פעמיים", "שונאים סי" פור אהבה", "משפחת אדאמס" ועוד), זוכת אוסקר (על "הכבוד של פריצי"). לא צריך ראייה חדה מדי כדי לקלוט שיוסטון מבוגרת בכמה עשורים טובים מחברי הצוות שמסביבה, שכוללים חוץ מכמה עשרות ניצבים ורקדנים את קתרין מקפי ("אמריקן איידול") ומייגן הילטי הפצצות בתפקידים הראשיים, וגם מדברה מסינג (המוכרת מ"וויל וגרייס"), שמגלמת בסדרה את המחזאית הכפופה לה.

המראה החיצוני של אנג'ליקה יוסטון ראוי להתייחסות: היא גבוהה וגדולה (אם כי לא שמנה), שיערה שחור כפחם ומסודר בתסרוך קת קארה בוהמיינית וקצת משעשעת, ובעיקר בולטים פניה, שמותירים במתבונן רושם של מתיחת פנים אחת (או שתיים) יותר מדי. כאמור, יש לה אוסקר בבית והיא מחזיקה בקריירה קולנועית מרשימה, ואסור לשכוח שהיא בת למשפחת אצולה קולנועית – אביה, הבמאי האגדי ג'ון יוסטון, וסבה, השחקן וולטר יוסטון. גם בחייה האישיים היא התחככה בתעשייה, כולל רומן ארוך עם ג'ק ניקולסון ונישואים לאמן רוברט גרהאם, שהלך לעולמו לפני תחילת העבודה על "סמאש". אם לסכם, הרי שניתן להבין שיוסטון היא יהלום נדיר ומנצנץ באזור המחסנים המעופש בו אנו נמצאים.

על סט הצילומים היא זוכה לכבוד של

והמשך

המלכה-האם, כולל טיפול צמוד, לו"ז מפנק, הערצה מקיר לקיר מהסובבים אותה על בסיס יומיומי. לכולם, כולל כולם, חשוב לספר על התנהגותה ה"אנטי-כוכבת", צניעותה והעובדה שרגליה נטו עות בקרקע.

גם אני זכיתי לחוות את החביבות שלה על בשרי. אחרי שהכירו בינינו לצורכי הראיון, ובעודי הולך להפסקה בשירותים, לפתע איגפה אותי מי מיין ופצחה בסמול טוק מקסים שמעיר על תשומת לב (למשל, זכרה שאני מישראל). אלמלא השיחה הזו התקיימה מחוץ לשירותים, זה היה יכול להיות רגע שיא בקריירה שלי – אנג'ליקה יוסטון ואני BFF (חברים הכי טובים). אלא שאני רק רציתי להגיע לשירותים...

בהמשך, כשאני שואל אותה איך היא כזו קולית וקלילה, היא עונה: "בעצם מה אנחנו עושים פה? לובשים בגדים שכורים ואומרים כמה שורות בעבור כסף. בסופו של יום זו רק עבודה. זה לא עושה אותי יותר מיוחדת מכל אחד אחר."

ניו יורק ולוס אנג'לס, טלוויזיה וקולנוע

● נדמה שיש באיליון ראנה, הדמות שאת מגלמת, משהו מוכר מאוד.

"אני יכולה להבין על מה אתה מדבר, כי פגשתי אנשים כאלה במציאות. לא היה לי זמן לחקור את עולם המפיקות בברודווי אבל כן קיבלתי הש-ראה מכמה מפיקות מתעשיית הסרטים."

● תהליך העבודה על "סמאש" מהיר מאוד. איך את מרגישה עם זה?

"בסך הכל אני נהנית מזה. קיבלתי הזדמנות יומיומית לעבוד עם אנשים נהדרים, הרשו לי לשיר בכמה מהפרקים. אני מרגישה שזה אתגר, ואני אוהבת אתגרים ולהעז לעשות דברים. חוצמזה הייתה לי סיבה טובה לעזוב את לוס אנג'לס ול-משך שמונה חודשים להיות בניו יורק. אני אוהבת את העיר הזו ועכשיו יש לי אפשרות לבלות עם החברים הניו יורקים שלי."

● זה אומר שאת אוהבת את ניו יורק יותר מלוס אנג'לס?

"כשצילמנו את העונה הראשונה בניו יורק, היה לי קשה מאוד, גם מפני שבארבע השנים האחרונות קרו לי המון דברים – איבדתי את בעלי שנפטר, העמדתי למכירה את הבית האהוב שלנו בלוס אנג'לס, ועוד. מה שיצא זה שבנוסף לכל הטלטלות, המעבר לכאן בלבד אותי והכריח אותי לה-תמודד עם כל מיני דברים חדשים ושונים, למשל חיים בדירה, רעשי בנייה בכל שעות היממה, סירנות בלתי פוסקות של משטרה. ניו יורק יכולה להיות מאוד קשה למי שלא רגיל אליה. אבל השנה

אני מרגישה הרבה יותר נוח פה. אפילו הבאתי את הכלבים שלי שיהיו פה איתי ומוקדם בכל בוקר אנחנו הולכים לסנטרל פארק ונהנים מהיופי שם. אני מרגישה שהתקופה הזו בחיי היא מתנה גדולה ומפתיעה. אני מוקפת באנשים מדהימים, עושה עבודה שאני גאה בה ונהנית ממנה. אני קמה כל בוקר עם אמונה, אהבה ורצון לעבוד. זה דבר פני-טסטי לחיות באנרגיה חיובית. מצד שני, ועם כל האהבה לעיר הזו, באותה מידה אני אוהבת את העובדה שבוער כמה שבועות אחזור ללוס אנג'לס ויתחיל עוד פרק חדש בחיי."

● עיקר הקריירה שלך בקולנוע. את יכולה לה-צביע על ההבדלים בין שני המדיומים האלה? "ההבדל העיקרי הוא משך הזמן. לא השתתפתי בסרט מאז שהתחלתי את 'סמאש'. שמתי לב למי-שהו מוזר: בעבודה על סדרה התפיסה היא שאת בבעלות החברה למשך שמונה חודשים מהשנה, כלומר, שאת שייכת למישהו או למשהו. אף פעם לא ממש הרגשתי את זה בעבר. אני חושבת שבסר-טים, עד שאת מבינה שאת בבעלות מישהו, הע-בודה על הסרט נגמרת. פה, זה משך זמן משמעותי וזה חדש בעבורי."

● על מה ויתרת בגלל העבודה על "סמאש"? "על כל מיני הצעות להשתתף בסרטים, אבל הפספוס היחיד מבחינתי הוא שהייתי צריכה לוותר על תפקיד בסרט של ווס אנדרסון (שביים אותה ב"עמוק במים" וב"משפחת טננבאום", נ"ד). אבל חוץ מזה אני מרגישה שאני במקום הנכון."

● היית יכולה להיות מפיקה כמו הדמות שאת מגלמת בסדרה?

"לא. זה להיות לבר ובכל שלב יש מי שמחכה שתיקחי פיקור ותובילי. מצד שני, אין הרבה מקום בפסגה. אלה לא חיים קלים, אם כי הם יכולים להיות מעניינים. כשאני חושבת על זה, אני מבינה שזה שילוב משונה של עסקים ואמנות, של קשי-חות עם רגשות, ובסיכומי של דבר זה עדיין עולם בשליטה גברית."

● עד כמה את מביאה את עצמך לתפקידים שאת מגלמת?

"תמיד אני מביאה הכל מהחיים האישיים שלי לדמויות שאני משחקת. זה בלתי אפשרי לשחק דמות ולהחליט ממה לשאוב השראה וממה לא. נכון שלפעמים אני מוצאת משהו בדמויות שאני מגל-מת שאולי לא מתאים מוסרית לקנה המידה הפרטי שלי, אבל בדיוק במקום הזה מוצאים דרמה."

צעירים ומוכשרים, מרילין מונרו ונורמה ג'ין

● היה לך בוף לחזור לצילומי העונה השנייה? "זה היה לי מאוד טבעי, אני הרי מגלמת אותה

ב"סמאש" (למעלה משמאל)

ב"הכבוד של פריצי"

1985, עם האבא ג'ון יוסטון ובן הזוג ג'ק ניקולסון

"המכשפות"

עם הבעל שנפטר, רוברט גרהאם

ב"משפחת אדמס"

"אני באמת לא יודעת. אני חושבת ששחקניות שונות יכולות לעשות את התפקיד הזה. היא הייתה אישה מרתקת, בה בעת מרילין מונרו הוזהרת אבל גם נורמה ג'ין בייקר.

"אני אוהבת שהתוכנית עוסקת גם בכך שטעם הוא עניין סובייקטיבי. מבחינתי, זו המהות של הסדרה."

● **יצא לך לפגוש אותה במציאות?**
 "לצערי לא, על אף שאבא שלי ביים אותה ב'יוצאי הדופן' (שאת התסריט לו כתב ארתור מילר שהיה בעלה של מונרו, ג'ד), כשהייתי בת תשע. אני זוכרת שראיתי תמונות לא מקצועיות שלה מהסט וניתן היה לראות בהן שהייתה לה פלומה ערינה מאוד של שיער בלונדיני על הפנים. אומרים שזה היה אחד הסודות שלה, היות שזה מה שגרם לה לזהור בתאורה קולנועית."

● **אוטומו מסתיימים הצילומים. מה התוכנית שלך?**

"אני מתגעגעת מאוד ללוס אנג'לס ואני מתכננת לחזור לשם".

נסיעה טובה! ■

דמות באותה תוכנית. כלב התוכנית יש קבוצה של אנשים צעירים מאוד ואטרקטיביים שעושים דברים נורא קשים ומסוכנים באופן פשוט ומדהים. מי לא נהנה לראות את זה? למעשה, רוב הזמן זה מה שאני עושה – יושבת בצד וצופה בחבורת צעירים מוכשרים ואטרקטיביים עושים דברים מסוכנים בצורה מדהימה. אפשר לומר שבזמן שחבריי לצי' וות פיתחו את טכניקות הריקוד שלהם, אני פית' חתי 'פרצוף צפייה' מאוד מקצועי. אבל אני נהנית מכל רגע."

לנוכח העובדה שבעונה השנייה של הסדרה יש מגמה להצעיר את העלילה והשחקנים, יוס' טון אומרת: "אני פותחת את כל המגוינים האלה, 'פיפל', 'אס וויקלי' וכל שאר הצהובונים, אני מס' תכלת על התמונות ושואלת את עצמי 'מי לעזאזל כל האנשים האלה?'. אני לא מכירה אף אחד מהם. וההרגשה בהתאם, אבל ברגע שאני עוברת את משוכת ההתנגדות, אני יכולה לראות את הכישרון ואת הפוטנציאל בדור החדש."

● **בסדרה דמותך מנסה להרים מחזמר על חיי מרילין מונרו. מי לדעתך צריכה לגלם אותה?**

יוסטון: "רוב הזמן אני יושבת בצד וצופה בחבורת צעירים מוכשרים ואטרקטיביים עושים דברים מסוכנים בצורה מדהימה. אפשר לומר שבזמן שחבריי לצוות פיתחו את טכניקות הריקוד שלהם, אני פיתחתי 'פרצוף צפייה' מאוד מקצועי"